

УДК 81'271

НАПРЯМИ РЕАЛІЗАЦІЇ МОВНОЇ ПОЛІТИКИ В ЯПОНІЇ (ІСТОРІЯ ТА СЬОГОДЕННЯ)

Юлія Дзябко

*Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, Львів, 79000, Україна
yuliya.dzyabko@hotmail.com*

Розглянуто історію зародження мовної політики та визначено основні тенденції, що зумовлюють сучасну мовну політику в Японії. Упродовж свого існування мовна політика в Японії мала вияв у стандартизації, кодифікації, мовній інтернаціоналізації та мовно-політичних заходах щодо інших мов. Сьогодні мовна політика спрямована на підтримку японської мови як національної та мов меншин.

Ключові слова: мовна політика, мовна ситуація, кодифікація, стандартизація, інтернаціоналізація, національна меншина.

Мовна політика Японії – система заходів у державі, скерованих на підтримку функцій японської мови та її взаємодії з іншими мовами. Різні аспекти мовної політики розкривають у своїх працях японські (К. Кацурагі, Й. Інагакі, Н. Шіода, М. Шімада, Х. Ішіно) та зарубіжні (Ф. Пенг, Д. Ловдей, Д. Т. Кірк, Н. Готтліб, Т. Каррол, Дж. Махер) дослідники.

Мета нашої статті – розкрити основні мовно-політичні процеси в Японії із часу її зародження до сьогодні. Тому свою увагу зосередимо на заходах держави щодо 1) підтримки функції японської мови як національної (国語政策 kokugo seisaku), 2) підтримки ролі англійської мови в умовах інтернаціоналізації (国際化 kokusaika), 3) підтримки інших мов у державі (外国語政策 gaikokugo seisaku). Ці питання нові і не були досі об'єктом аналізу.

Мовна політика (言語政策 gengo seisaku) позначає державний контроль над мовною ситуацією в країні [1: 370]; дії уряду, партій, різних силових угруповань скеровані на підтримку мовного розвитку японської мови, а сьогодні й інших мов [2: 4]. Мовна політика в історичному розвитку Японії поставала як мовне планування (言語計画 gengo keikaku), мовна асиміляція (言語同化 gengo douka), кодифікація (成文化 seibunka) і стандартизація (標準化 hyoujunka); як дії держави щодо мов меншин (少数派言語 shousuuha gengo), інтернаціоналізація (国際化 kokusaika), політика мультлінгвізму (多言語化 tagengoka) [3: 328] тощо.

1. Підтримка функцій японської мови як національної

Поширеною є думка про те, що Японія як конституційна монархія – монокультурна і гомогенна держава. За статистикою 2009 р. Японія нараховує 127 767 994 жителі, з них 98% – японці. Решта, тобто 2 186 121 житель – це представники корейської, китайської, бразильської діаспори та іноземні працівники [4]. Водночас на території Японії проживає ще й автохтонне населення, зокрема окінавці й айни. Статус офіційної мови країни має японська мова, на позначення якої використовують два тер-

міні: *національна мова* (国語 kokugo) – для внутрішніх потреб країни та *мова Японії* (日本語 nihongo) – для міжнародної комунікації.

Політика врегулювання мовного життя Японії розпочалася разом зі встановленням кордонів японської держави на межі XIX і XX ст. та створенням спеціальних законодавчих і виконавчих органів. У 1900 р. уряд Японії офіційно призначив сім експертів для дослідження мовних проблем [5: 54], а 1902-го в межах Міністерства освіти вже було засновано Комітет дослідження національної мови (国語調査委員会 Kokugo Chousa Inikai), завдання якого полягало в мовному плануванні на загальнодержавному рівні. Мовні заходи були спрямовані на формування цілісної національної мови. Цьому сприяла теорія *ніхондзїрон*, в основі якої лежало положення про Японію як моноетнічну та монолінгвальну країну. Концепція саме такої мовної політики стала засобом національної єдності щойно створеної японської нації в умовах політичної ситуації на початку XX ст. (після Першої світової війни Японія одержала мандат Ліги Націй на керівництво тихоокеанськими островами північніше від екватора).

Заходи Комітету дослідження національної мови в 10–30-х рр. XX ст. скеровувалась на підтримку кодифікації та стандартизації японської мови. Кодифікація сприяла реформуванню її графічної системи (скорочення кількості ієрогліфів для повсякденного використання) та виробленню граматичних норм. З метою зміцнення японської ідентичності було започатковано і процес стандартизації, що визначив уніфікацію літературної мови [6: 58–61].

Суспільно-політичний статус японської держави кінця XIX – початку XX ст. та ступінь розвитку активної японської національної самосвідомості вимагали негайної демократизації класичної японської мови, недоступної та малозрозумілої для простого народу (жители архіпелагу використовують місцеві діалекти). Громадяни модернізованої Японії потребували такої літературної норми, яка ґрунтувалася б не на китайській чи застарілій класичній японській мовах. Тому в 1917-му вийшла нормативна граматика японської мови, в основу норм якої лягли риси усного мовлення інтелігенції району Яманоте в Токію. На цьому політика стандартизації японської мови не завершилась, заходи щодо мовного планування тривали до кінця XX ст.

У 1921 р. уряд сформував Тимчасовий комітет дослідження національної мови (臨時国語調査委員会 Rinji Kokugo Chousa Inikai), який 1934 р. перейменовано на Комітет національної мови (国語審議会 Kokugo Shingikai) (КНМ). Він досліджував мовну політику Японії до кінця 2000 р. Після низки урядових реформ від 6 січня 2001 р. КНМ разом із Комітетом з питань авторських прав (著作権審議会 Chosakuken Shingikai) та Комітетом з питань захисту культурних надбань (文化財保護審議会 Bunkazai Hogo Shingikai) були об'єднані в Комітет культури (文化審議会 Bunka Shingikai) [7: 290–293].

Японська мова функціонувала не тільки у сфері загальнодержавного управління, але й у зовнішньополітичній діяльності, тому що в складі Японії були Корея, Маньчжурія та північні території Китаю. На практиці це означало процеси японізації жителів колонізованих територій. Оскільки японська мова мала статус офіційної мови, виникла потреба її обов'язкового вивчення. Тому напрацювання методики японської мови як іноземної стало першоважливим завданням. У 1940 р. засновано Організацію японської культури (日本文化協会 Nihon Bunka Kyoukai) та Асоціацію прогресу навчання японської мови (日本教育進行会 Nihon Kyouiku Shinkou Kai).

Закінчення війни і поразка в ній Японії викликали в країні національно-демократичні зміни, що впливали і на мову. Насамперед, стирались стильові відмінності між усно-розмовним (кого) і книжно-писемним (бунго) варіантами. Було ратифіковано документи про стандартизацію японської літературної мови. Відновлений у 1945 р. КНМ модифікував форму складних давніх ієрогліфів до простіших та затвердив фонетичні закони, які відповідають сучасним літературним нормам. У 1946 р. опублікували офіційний список 1850 ієрогліфів (当用漢字表 Touyou Kanji Nyou), 881 з яких мали вивчати упродовж обов'язкової 9-річної освіти. Впроваджувалась мовна політика під назвою «Новітнє вживання кани» (現代仮名遣い Gendai Kanazukai). Решта заходів післявоєнної мовної політики стосувалась уніфікації кількості читань, які ієрогліфи мали залежно від контексту, правил поєднання ієрогліфів з каною, що було названо *окурітана* (送り仮名の付け方 Okurigana no tsukekata). Незабаром Міністерство освіти впровадило затверджені норми через видання нових підручників та нових методик викладання в школі [7: 291].

Однак полеміка навколо реформування правописних та стилістичних норм набула виразних політичних ознак. Різкий супротив серед консерваторів і довготривалі заворушення зумовили заснування Мовного комітету в межах Ліберально-демократичної партії, Комітет переглянув післявоєнні реформи, що стосувались графічної системи. Вирішення питання затягнулось ще на 15 років, внаслідок чого 1981 р. перелік ієрогліфів для щоденного використання (当用漢字表 Touyou Kanji Nyou) зріс до 1945 та одержав назву 常用漢字表 Jouyou Kanji Nyou. Попередньо уніфіковану систему кани та фонетичних принципів не було змінено, їх назвали – 「改定現代仮名遣い」 Kaitai Gendai Kanazukai.

У 1974 р. члени КНМ заснували Японську Фундацію (представництво в Токіо та Осаці) з метою підтримки вивчення японської мови як іноземної. Фундація розробила методiku викладання японської мови за кордоном, започаткувала нові програми для іноземних студентів, вчителів і викладачів. Під егідою Фундації дослідники розробляють підручники та відеоматеріали з вивчення японської мови, що розповсюджуються у світі.

Процес мовнополітичних заходів щодо правописних норм та стандартизації літературного варіанта закінчився 1991 р. з виходом офіційного документа про принципи написання іноземних слів за допомогою катакани (「外来語の表記」 Gairaigo no Nyouki) [7: 292].

2. Підтримка англійської мови в умовах інтернаціоналізації

Один з основних аспектів мовного планування Японії стосується інтернаціоналізації (国際化 kokusaika). Зі зміцненням економічної позиції у світі з 80-х рр. минулого століття Японія розпочала активні заходи, спрямовані на розвиток міжнародних відносин. Оскільки статус стратегічної міжнародної мови закріпився за англійською мовою, то її активно впроваджували в усі сфери японського суспільства, починаючи із вивчення в початковій школі та університетах. Держава дотримується стратегії підвищення рівня англомовної компетенції як засобу зв'язку зі світовою економікою.

У 2000 р. Міністерство освіти Японії, визначаючи напрям мовної політики у XXI ст. (「二十一世紀日本の構想」 Nijuu isseiki Nihon no kousou), затвердило стратегічний план щодо надання англійській мові статусу другої офіційної мови в Японії (「英語の第二公用語化」 Eigo no daini kouyougoka) [6: 63; 7: 145].

Домінування англійської мови в Японії серед інших іноземних мов (до кінця XIX ст. основною європейською мовою, яку вивчали як іноземну, була данська) розпочалося в період Мейджі і набуло значення в період американської окупації, коли англійську мову почали асоціювати з «вікном у світ». На думку фахівців, у супереч намагаючись японського уряду популяризувати англійську протягом уже понад половину сторіччя, рівень володіння англійською серед японців досить низький. Одним із чинників, який негативно впливає на вивчення не лише англійської, а й інших іноземних мов, є міф про особливості структури японської мови (специфічна поскладова фонетична будова та відсутність великої кількості звуків, характерних для інших мов світу). Саме вони визначають низькі шанси вивчати іноземні мови (про невтішні результати досягнути англійську мову свідчать дані тесту *TOEFL*: японці займають 180-ту позицію із 189 країн, які щорічно проходять цей тест [6: 32]).

Щоб подолати повільне засвоєння іноземних мов, Міністерство освіти Японії у 1986 р. розпочало програму *JET (Japan Exchange and Teaching)*, мета якої – запрошувати носіїв іноземних мов викладати в японських школах. Програма, спрямована на покращення комунікативних здібностей в основному з англійської мови, поступово зміцнила інтерес японських дітей до вивчення іноземних мов, налагодила взаєморозуміння із представниками інших націй. За 2009 р. у програмі *JET* взяло участь 4436 представників різних країн, серед яких 90% – носії англійської мови (більшість з них – громадяни США, Великобританії та Австралії), що сприяє зростанню англомовної меншини [8]. З метою покращення та контролю рівня знань англійської мови у 2000 р. Міністерство освіти впровадило *Step Test in Practical English Proficiency (Eiken)*. Щороку зростає кількість приватних організацій, які пропонують навчальні курси цієї мови, незалежно від віку та роду діяльності. З 1995 р. в межах шкіл та університетів діють постійні програми обміну, що дають змогу японським дітям поліпшити свої знання за кордоном. На телебаченні створюються спеціальні програми із вивчення мови, куди запрошують природних носіїв. 70% японських приватних та урядових веб-сайтів розміщують інформацію одночасно двома мовами, японською та англійською. Майже всі японські університети пропонують навчання англійською мовою, щоб привернути увагу міжнародних студентів, які не можуть навчатись за іншими мовами у навчальних закладах країни. Три основні газети «Asahi Evening News», «Mainichi Daily News», «Daily Yomiuri» виходять англійською, окрім цього, існує спеціальний англомовний випуск «Japan Times». Щораз більше фірм робочою мовою, окрім японської, вибирають англійську, зміцнюючи інтеграцію англійської мови в японське суспільство.

Курс на інтернаціоналізацію через посилене вивчення англійської мови позначився на зростанні лексичних запозичень з англійської мови у всіх функціональних стилях японської мови (8,8% від загального лексичного складу) та створенні квазі-діалекту *japlish*. Подібні факти наводять на міркування, що всупереч невеликим успіхам японців у вивченні англійської, культивування англійської мови в умовах офіційної політики глобалізації триває, набув дедалі більше щорічних обертів.

3. Підтримка інших мов у державі

Політичні дії Японії кінця XIX – початку XX ст. були скеровані на розширення кордонів нової японської держави. Це зумовило злиття кількох етнічних груп, що потрапили до територіальних меж країни, та національних угруповань, найчисленнішими з яких були корейці. Зміцнення японської суверенності офіційно закріпило роль національної мови за японською та заборонило інші мовні варіанти, незалежно

від походження, історичних та культурних коренів уже жителів Японії [6: 63]. Ситуація змінилась після поразки у війні, внаслідок чого меншини одержали визнання власної етнічної ідентичності. Хоча політика офіційної одномовності, за якою усі функції в державі виконує лише японська мова, і визначає сучасну Японію, однак сьогодні ця політика враховує мультикультурну взаємодію.

У Японії до міноритарних мовних груп належать окінавці, айни (народи, які не мають власної держави), корейці та китайці (етнічні меншини, які є частиною титульних націй).

Окінавська меншина. Окінавці – це найбільша етнічна меншина Японії, що налічує приблизно 1 мільйон 350 тисяч осіб, серед яких лише 300 тисяч живуть за межами острова Окінава (тепер усі є громадянами Японії) [9]. Мова окінавців (з рюкюкської групи мов) – це мова, якою розмовляють жителі групи островів від Амамі-Ошіма біля Кюсю на півночі до Йонагуні-Джіма біля Тайваню на півдні. У XV–XIX ст. територія цих островів, найбільший з яких є Окінава, належала королівству Рюкю. Із 1609 р. монархія Рюкю потрапила в підданство японського даймьо Сацуми, а в 1879 р. (період формування територіального устрою Японії) територію острова анексовано та визнано однією із префектур японської держави [6: 24]. Після японізації мову окінавців помилково почали вважати діалектним варіантом. Насправді, це окрема мова, неспоріднена з японською, проте близька до неї через довготривалі історичні зв'язки жителів острова з японським архіпелагом.

Сьогодні окінавці є носіями японської мови, використовуючи в побуті власну мову. На противагу довоєнній дискримінації в післявоєнній Японії відновилася зацікавленість культурою окінавців. У 90-х рр. минулого століття відбувся т. зв. «окінавський бум», який привів до популяризації мови, культури, звичаїв цього етносу в Японії та за її межами. Державне сприяння культурному відродженню полягає, насамперед, у проведенні різноманітних розважально-культурних заходів, фестивалів етнічної музики, створенні численних веб-сайтів, присвячених Окінаві та її історії [7: 252].

Процес асиміляції окінавців не мав радикальних наслідків. Ці громадяни Японії зберегли власну культурну ідентичність і навіть вплинули на японську мову.

Японська мова, якою говорять окінавці, зазнала значних лексичних та граматичних змін, що призвело до суміші двох мов й утворення т. зв. діалекту *うちなーぐち* *uchinaaguchi*, незрозумілого для жителів інших японських островів. Торгівля окінавців з іноземними країнами, зв'язок із корінним населенням були взаємовигідні обом сторонам, на противагу односторонній експлуатації айнів та їхньої території японцями.

Меншина айнів. Сьогодні налічує 23 782 особи, які здавна проживали на території острова Хоккайдо. Представники етносу зазнали дискримінації з боку Японії упродовж своєї історії. Найбільшого удару завдав Акт Захисту 1899 р., який визнав айнів японцями за національністю, асимілювавши їх з рештою нації. З огляду на нову політику, айни використовували лише японську у всіх сферах вжитку, одержали нові японські прізвища та не мали права на дотримання і посилення своїх традицій. За 100 років тотальної заборони на самовизнання кількість носіїв культури корінних жителів Хоккайдо суттєво зменшилась і сьогодні становить лише 23 782 жителі [11: 74].

У 1979 р. Японія ратифікувала Міжнародну конвенцію громадянських та політичних прав, яка визнала айнів міноритарною етнічною групою, що одержала право на власну мову та культуру [6: 66]. Ця Конвенція дала змогу іншим меншинам боротись за збереження своєї ідентичності. У 80-х рр. минулого століття демонстранти,

захищаючи права меншини айнів, вимагали надати їхній мові статус місцевої міноритарної мови, замінивши статус «мова аборигенів». Проблема набула розголосу у всьому світі і привернула увагу багатьох лінгвістів та соціологів. У Японії було створено спеціальні організації з дослідження культури айнів, а 1997 р. в дію увійшов т. зв. Новий закон айнів, який закріпив за представниками цієї меншини статус місцевого етносу.

Сьогодні японський уряд сприяє айнам, однак сама меншина не претендує на національне визнання. Після тривалого періоду японізації мова айнів функціонує лише як діалектний варіант, вживання якого є питанням вибору її носіїв, кількість котрих щороку зменшується. Популяризація традицій і мови айнів має радше освітньо-культурний характер.

Корейська меншина. Її представники – насамперед, громадяни Кореї, які проживають в Японії (за статистикою 2008 р., населення з Південної та Північної Кореї усього налічує 616 444 особи). Разом з тим у Японії проживає ще 284 840 японських корейців, що вже отримали японське громадянство після війни [10] (більшість із них опинилась у Японії після окупації 1910–1945 рр. або примусового переселення з корейського півострова під час війни; після закінчення війни корейці одержали право повернутись на рідні землі, проте значна їх частина залишилась назавжди на території Японії, скориставшись правом на отримання японського громадянства). У 1948 р. Міністерство освіти Японії видало наказ, за яким усі корейські діти, що проживають в Японії, повинні відвідувати японські школи, отже, вони втрачали шанс на двомовну освіту. Не дивно, що частина корейців повністю асимілювалась із рештою населення, прийнявши вимоги японського уряду [11: 89–95].

Як і у випадку етносу окінавців та айнів, у 80-х рр. було визнано власну ідентичність та статус національної меншини японських корейців. Незабаром було створено дві великі організації Міндан (про-південнокорейське Об'єднання корейських резидентів) та Соорен (про-північнокорейська Загальна асоціація корейських резидентів в Японії), які запропонували білінгвальну освіту японською та корейською мовами. Сьогодні Соорен курує 150 початковими та середніми корейськими школами та 4-річним Корейським університетом в Токіо, Міндан у своєму розпорядженні має чотири школи. Особливе значення для корейської меншини мало заснування власного університету. Навчаючись у корейських школах, програма яких не передбачає загального курсу японської мови, діти представників цих громад не мали права вступати в інший вищий навчальний заклад, на відміну від власне корейців, що могли навчатися в будь-якому університеті на правах міжнародних студентів. Від 2004 р. ситуація змінилась на користь меншини разом із нововведеним законом, що надавав право випускникам усіх іноземних шкіл в Японії навчатись у будь-якому університеті [12].

У 2000 р. прем'єр-міністр Обучі в одному із звернень слушно наголосив, що у XXI ст. Південна Корея і Китай стануть вагомими стратегічними партнерами для Японії [6: 28]. Сьогоднішня ситуація корейської меншини, котра щороку помітно збільшується, безпосередньо доводить цю тезу, впливаючи на мовну політику. Популяризація корейської культури і на загальнодержавному, і на місцевому рівнях поступово привела до культурного буму, який Японія переживає сьогодні. У міжнародних аеропортах Японії, метро та на вокзальних станціях великих міст японські написи, дороговкази тощо, окрім міжнародної англійської мови, супроводжуються корейськими еквівалентами. Зростає кількість шкіл, які пропонують навчання корейської мови (у 2005 р. було 219 шкіл по всій країні). На другому місці після япон-

ських студентів в університетах навчаються студенти-вихідці з Кореї. Корейські фільми, сучасна музика та література привертають дедалі більше уваги серед японської молоді, надаючи особливого статусу Кореї в Японії.

Китайська меншина. За даними Міністерства юстиції Японії станом на 2008 р., це 655 377 осіб (29,6% від загальної кількості іноземців), основна частина яких проживає у великих містах західного регіону Кансай, на півдні Кюсю, а найбільше та найдавніше китайське містечко в Йокогамі, недалеко від столиці. У Токіо на кожні 100 жителів столиці припадає 1 представник китайської національності [13].

На тлі пропаганди корейської культури в Японії китайська меншина, незважаючи на свій політичний, культурний вплив на японську історію та роль важливого економічного партнера, сьогодні відчуває антипатію з боку інших представників японського соціуму. Стереотип японців щодо меншовартості китайських громадян утвердився ще з кінця XIX ст. (коли Японія колонізувала північні території Китаю) та існує в сучасному японському суспільстві [12].

Оскільки кількість мігрантів щорічно зростає, це не може не впливати на мовну політику Японії. У 1997 р. китайська мова (швидше, ніж корейська) увійшла до переліку іноземних мов, які можна обирати для складання вступних екзаменів, 475 шкіл пропонують навчання китайською мовою, створюючи сприятливі умови для проживання китайських сімей [7: 141]. Усупереч усім антикитайським настроям корінного населення, не можна не визнати, що через міцний економічний зв'язок із Китаєм та політикою глобалізації, яку сьогодні веде Японія, китайська мовна меншина і надалі матиме чималі привілеї.

Отже, мовну політику Японії можна розглядати як політику стандартизації та кодифікації японської мови, політику мовної інтернаціоналізації та політику щодо інших мов у державі. Сьогодні у країні функціонує гомогенний літературний стандарт офіційної мови, який має писемну кодифіковану форму й офіційно-діловий вжиток у всіх сферах, наприклад в освіті, друкованих та електронних медіа тощо. Водночас держава зберігає діалектне й етнічне розмаїття, зростає роль іншомовних впливів, зокрема англоамериканізмів. У Японії англійська мова виконує функцію лінгва франка, маючи неофіційний статус міжнародної мови. Це дає змогу визначити мовну політику як комплексну, в основі якої – турбота про японську мову (мову нації) та мови меншин.

Перспективу дослідження розглянутої проблеми вбачаємо в її систематизації для опису термінів японської мови за родо-видовими зв'язками.

1. 言語科学の百科事典 / 鈴木 良次, 畠山 雄二 (編).—東京:丸善, 2006.
2. 木村護路クリストフ. 言語政策研究の言語観を問う—言語計画/言語態度の二分法から言語管理の理論へ—// 言語政策.日本言語政策学会, 2005. — P. 1–13.
3. 言語の事典 / 中島 平三 (編). —東京:朝倉書店, 2005.
4. Статистика японського населення [Електронний ресурс]. — Доступно з: <http://ja.wikipedia.org/wiki/日本の人口統計> (7 жовтня 2010 р.).
5. *Gottlieb N.* Kanji politics: Language policy and Japanese script / Nanette Gottlieb. — London, New York : Kegan Paul International, 1995.
6. *Gottlieb N.* Language and society in Japan / Nanette Gottlieb. — Cambridge : Cambridge University Press, 2005.
7. 事典日本の多言語社会. 真田 信治, 庄司 博史 (編). 東京: 岩波書店, 2005.
8. Програма JET в Японії [Електронний ресурс]. — Доступно з: http://en.wikipedia.org/wiki/JET_Programme (7 жовтня 2010 р.).

9. Статистика жителів Окінави [Електронний ресурс]. – Доступно з: <http://ja.wikipedia.org/wiki/沖縄の歴史> (7 жовтня 2010 р.).
10. Статистика корейських жителів в Японії [Електронний ресурс]. – Доступно з: <http://ja.wikipedia.org/wiki/在日韓国・朝鮮人> (7 жовтня 2010 р.).
11. *Gottlieb Nanette*. Linguistic Stereotyping and Minority Groups in Japan / Nanette Gottlieb. – Abingdon, Oxon : Rutledge, 2006.
12. *Daniel T. Kirk*. Japanese Identity and Language: The marginalization of minority populations in Japan [Електронний ресурс] / Daniel T. Kirk. – Доступно з: <http://ci.nii.ac.jp/naid/110006161211/en> (27 вересня 2010 р.).
13. Статистика китайських жителів в Японії [Електронний ресурс]. – Доступно з: <http://ja.wikipedia.org/wiki/在日中国人> (7 жовтня 2010 р.).

WAYS OF LANGUAGE POLICY IMPLEMENTATION IN JAPAN (HISTORY AND PRESENT TIME)

Yuliya Dzyabko

*Ivan Franko National University of Lviv
1, Universytetska Str., Lviv, 79000, Ukraine
yuliya.dzyabko@hotmail.com*

The article discusses the history of language policy formation and defines leading tendencies stipulating current language policy in Japan. In the course of its functioning language policy in Japan manifested itself in standardization, codification, language internationalization and political measures to other languages. Currently language policy is directed towards supporting Japanese as a state language and other languages as minority languages.

Key words: language policy, codification, standardization, internationalization, national minority.

НАПРАВЛЕНИЯ РЕАЛИЗАЦИИ ЯЗЫКОВОЙ ПОЛИТИКИ В ЯПОНИИ (ИСТОРИЯ И СОВРЕМЕННОСТЬ)

Юлия Дзябко

*Львовский национальный университет имени Ивана Франко
ул. Университетская, 1, Львов, 79000, Украина
yuliya.dzyabko@hotmail.com*

Рассмотрена история зарождения языковой политики и определены основные тенденции, обуславливающие современную языковую политику в Японии. В течение своего существования языковая политика в Японии проявлялась в стандартизации, кодификации, языковой интернационализации и политико-языковых мероприятиях в отношении других языков. Сегодня языковая политика направлена на поддержку японского языка как национального и языка меньшинств.

Ключевые слова: языковая политика, языковая ситуация, кодификация, стандартизация, интернационализация, национальное меньшинство.

Стаття надійшла до редколегії 17.06.2010

Прийнята до друку 17.09.2010